

NELE NOIHAUSA

Mūžīgā
draudzībā

NELE NEUHAUS

In ewiger
Freundschaft

NELE NOIHAUSA

Mūžīgā
draudzībā

No vācu valodas tulkojis
Juris Miesnieks

821.112.2-31

No 170

Nele Neuhaus

IN EWIGER FREUNDSCHAFT

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.

First published in 2021 by Ullstein Verlag.

All rights reserved.

Cover Design © zero-media.net, München

Cover Images: © Nic Skerten /Arcangel; © Getty Images Plus / Velkol; © FinePic®, München

Šī grāmata ir romāns, pat ja, kā jau daudzos romānos, dažiem tā varoņiem ir pirmtēli un prototipi realitātē, no kuriem ir aizgūta viena vai otra biogrāfiska detaļa. Romāna personāži, viņu īpašības, rīcība, notikumi un situācijas ir fiktīvas un brīvi izdomātas. Līdzības ar dzīvām vai mirušām personām ir tīri nejaušas un nav manis apzināti izmantotas.

Nele Noihausa

MŪŽĪGĀ DRAUDZĪBĀ

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Anita Poļakovska*

Korektore *Andžela Berķe, Elīna Vēja*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-768.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Juris Miesnieks, 2023

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-381-3

Marionai –
manai brīnišķīgajai redaktorei.
Paldies par lielisko sadarbību,
tagad jau 11. reizi.

Personu reģistrs

Hofheimas kriminālpolicijas 11. nodaļa:

Olivers fon Bodenšteins, 1. ranga galvenais kriminālinpektors,
11. nodaļas vadītājs

Pia Zandere, iepriekš Kirhofa, galvenā kriminālinpektore
doktore Nikola Engele, krimināldirektore, Hofheimas Reģionālās
kriminālpolicijas vadītāja

Kaijs Ostermans, galvenais kriminālinpektors

Katrīna Fahingere, vecākā kriminālinpektore

Kems Altunajs, galvenais kriminālinpektors

Tariks Omari, vecākais kriminālinpektors

Kristians Krēgers, galvenais kriminālinpektors, Kriminālistikas
nodaļas vadītājs

profesors doktors Henings Kirhofs, Frankfurtes Tiesu medicīnas
institūta vadītājs

doktors Frederiks Lemmers, tiesu medicīnas eksperts

Ronijs Bēme, autopsijas asistents

Personas alfabētiskā secībā:

Grēta Albrehta, Bodenšteina pameita

Karoline Albrehta, Bodenšteina sieva

Valdemārs Bērs, Vinteršeida izdevniecības pārzinis

Kosima fon Bodenšteina, Olivera bijusī sieva

Marija Luīze fon Bodenšteina, Olivera brāļa sieva

Kventins fon Bodenšteins, Olivera brālis

Sofija fon Bodenšteina, Olivera jaunākā meita

Jūlija Bremora, Heninga Kirhofa redaktore Vinteršeida izdevniecībā

Anja Delamūra, Vinteršeida izdevniecības mākslinieciskā direktore

Paula Domski, kultūras žurnāliste un Aleksandra Rota sieva

Helmuts Englišs, godalgots rakstnieks

Stefans Finks, Dorotejas Vinteršeidas-Finkas vīrs un Finka tipogrāfijas īpašnieks

Marija Haušilde, Heninga Kirhofa literārā aģente

Jozefīne Lintnere, Mainas-Taunusa tirdzniecības centra (*MTZ*) grāmatu veikala “Grāmatu nams” īpašniece

Jozefs Mosbrugers, Severīna Veltena literārais aģents

Aleksandrs Rots, Vinteršeida izdevniecības literatūras programmu direktors

Severīns Veltens, bestselleru autors

Heike Verša, bijusī Vinteršeida izdevniecības programmu direktore un Severīna Veltena redaktore

Karls Vinteršeids, Vinteršeida izdevniecības izdevējs

Doroteja Vinteršeida-Finka, Karla māsiņa un Vinteršeida izdevniecības pārdošanas vadītāja

Henrijs Vinteršeids, Dorotejas tēvs un bijušais Vinteršeida izdevniecības izdevējs

Margarete Vinteršeida, viņa sieva un Dorotejas māte

Prologs

Nuarmutjē, 1983. gada 18. jūlijs

AK MANS DIEVS, es esmu iemīlējusies! Iemīlējusies šajā burvīgajā salā! Tā ir tieši tāda, kā Džons man to aprakstīja, – vienkārši maģiska! Skops skaistums, kas atklājas tikai no otrā acu uzmetiena, šis līdzeklis zemesgabals zem bezgalīgām debesīm, kuras jau sešas dienas ir zilas un bez mākoņiem. Šī gaisma vien ir neaprakstāma. Ne velti Nuarmutjē sauc arī par *l'Île de Lumière* – gaismas salu. Es mīlu šīs balsinātās mājas ar gaiši zilajiem slēģiem un oranžajiem jumtiem, kurām ir tādi skaisti nosaukumi kā *Toi et moi*, *Stella Maris*, *Nid d'amour* vai *Luciole*, šaurās ieliņas ar ziedošām malvām, vilinošo priežu smaržu pusdienas karstumā un – jūru! Varbūt tas izklausīsies dīvaini, bet šī sala manī kaut ko dziļi aizkustina, gandrīz tā, it kā es šeit jau būtu bijusi kādā citā dzīvē, un es gribētu te palikt uz visiem laikiem. Man ļoti patīk sāls dārzi ar mirdzošajiem sāļūdens baseiniem, kuros iegūst *fleur de sel**, ko var nopirkt uz katra stūra.

Māja ir tīrais neprāts! Divpadsmit istabas, trīs terases, un no augšējā stāva paveras skats uz kāpām un balto smilšu pludmali līdz pat jūrai! Īpašumā ir vēl viens namiņš, tajā dzīvo saimniece Finete ar vīru, kuri par visu rūpējas. Tas ir absolūts sapnis, un šī privilēģētā, izlutinātā banda to nemaz nenovērtē! Tas viņiem ir normāli.

---

* Sāls zieds – sāls, kas, iztvaikojot šķidrumam, veido plānu, maigu garozu uz jūras ūdens virsmas. (*Franču val.*) (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

Kad es tikai dzirdu, kur viņi ir bijuši atvaļinājumā: Bahamu salās, Ziltē, Kalifornijā, Maļorkā, Portugālē! Šī vispār ir pirmā reize manā dzīvē, kad esmu pie jūras! Bet es to nevienam nesaku. Viņiem tas nav jāzina.

Šodien Gecs, Stefans, Mia un es ar *Citroën Méhari* devāmies ekskursijā uz vienīgo salas mežu – *Bois de la Chaize*. Tur ir pludmale, kur atrodas rinda baltu 19. gadsimta ģērbtuvju, un es iedomājos, kā kādreiz smalkas dāmas saules cepurēs un krinolīnos tur mēdza pārgērbties. Pie nelieliem klinšainiem līčiem paslēpušās brīnišķīgas skaistā laikmeta villas, un uz garas koka laipas, kas ved uz jūru, stāv maksšķernieki, pacietīgi turot virs ūdens savas maksšķeres. Pēc tam mēs devāmies uz tirgus halli Nuarmutjē salas galvenajā ostā, un vēlākais tad es sapratu, ka patiešām esmu paradīzē. Taču, kā jau katrā paradīzē, arī šeit ir čūskas. Ja būtu zinājusi, cik briesmīgi un savtīgi viņi visi izturēsies, es ar Džonu šeit būtu ieradusies tikai vēlāk. Solījums, ko devu Gecam, bija neapdomīgs, to es ar katru dienu jūtu arvien skaidrāk un skaidrāk. Pat ja Mia labi spēlē savu lomu, pārējiem būtu jāredz cauri šim teātrim. Es nesaprotu, kāpēc viņš vispār bija ielūdzis Heiki, Aleksu, Joziju un Miu. Varbūt savu vecāku dēļ. Viņi šeit laikam ir jau ceturto vai piekto vasaru, tā ir kļuvusi par sava veida tradīciju. Bet varbūt Gecam patīk vara, kas viņam ir pār šiem cilvēkiem, un viņš slepeni izbauda, ka var tiem pavēlēt un tirdīt viņus, pat ja pats to noliedz. Tas ir nepanesami, kā tie viņu apbrīno un cenšas cits citu pārspēt, lai tikai viņa priekšā izskatītos labi. Laikam gan viņam tā ir sava veida spēle, bet man šķiet, ka tas ir bīstami, jo viņš nevēlas redzēt, cik nopietni viņi uztver to, par ko viņš uzjautrinās. Tā ir patiešām dīvaina kompānija. Aizvien vairāk man rodas iespaids, ka viņi izmisīgi turas pie kaut kā, kas vairs nepastāv. Vēl tikai trīs dienas, līdz Džons būs šeit!!!! Es skaitu stundas...

P. S. Šodien mums ir svaigas austeres, artišoki un jūrasasari, ko atvedām no tirgus. Man te ļoti patīk, un es vēlos, lai šī vasara nekad nebeigtos. Par spīti stulbajām čūskām.

Pirmdiena, 2018. gada 3. septembris

DESMIT DIENAS, KOPŠ šī sievietē bija sagrāvusi viņa karjeru, pat visu viņa dzīvi, tā vairs neatbildēja uz viņa e-pasta vēstulēm un nebija pacēlusis telefona klausuli. Viņš bija paslēpies no sašutuma vētras savā dzīvoklī kā nobijusies pele alā, kamēr ārā žurnālisti, TV komandas un vīlušies fani uzglūnēja, kad viņš izbāzīs galvu pa durvīm, lai viņam uzbruktu. Jāatzīst, ka viņš bija pieļāvis lielu kļūdu. Jā, viņš bija krāpies. Taču tieši *viņa* pamudināja uz to, faktiski piespieda viņu veikt šo krāpšanos, un viņš pretēji savam saprātam padevās šim pamudinājumam, galvenokārt iedomības dēļ un varbūt arī tāpēc, ka bija naudas grūtībās. Viņa bija apliecinājusi, ka neviens to nepamanīs, jo kurš gan zināja par šo nenozīmīgo sen mirušā čīliešu autora grāmateli? Bet tagad viņa bez brīdinājuma bija izmetusi viņu sabiedrībai saplosīšanai, viņa ignorēja viņu, savu veiksmīgāko autoru, savu “lolojumu”, kā bija tik mīļi viņu dēvējusi. Viņa bailes un žēlums pret sevi pamazām pārvērtās piktumā, tad dusmās un, visbeidzot, tādā naidā, kādu viņš nekad mūžā nebija izjutis. Viņš bija profesionāli iznīcināts. Viņa labais vārds aptraipīts. Un viņam nebija ne jausmas, kāpēc šī sievietē bija viņu nodevusi. Pagājušajā naktī viņš bija nolēmis pieprasīt norēķinu. Agrāk viņš būtu izmantojis pilsētas ātrgaitas dzelzceļu, jo iekšēji priecājās, kad cilvēki viņu atpazīna, un izlikās nemanām, kā tie, sajūsmā ķiķinot, saliek kopā galvas un velta viņam skatienus. Lai gan intervijās viņš izlikās pieticīgs un apgalvoja, ka šo uzmanību izjutot kā apgrūtinājumu, patiesībā viņš bija gandrīz vai atkarīgs no sievietēm, kuras mirdzošām acīm jūsmoja par viņu un, kautrīgi smaidot, lūdza selfiju vai autogrāfu. Tomēr tagad, kad viņa krāpšanās bija atklāta, bija prātīgāk izvairīties no šādām tikšanās reizēm. Žurnālistiem un viņa faniem bija apnicis gaidīt, tāpēc viņš beidzot varēja netraucēti iziet no mājas un iesēties savā automašīnā. Pēc pusstundas viņš stāvēja pie sarkani krāsotiem kaltas dzelzs vārtiem, un viņa plaukstas kļuva miklas, izlasot šīs sievietes vārdu uz nodilušās durvju zvana

plāksnītes blakus pastkastītei. Viņa drosme apsīka, saprotot, ka tūlīt notiks saruna, kuru viņš jau vairākas dienas prātā atkal un atkal bija atkārtojis. Māja bija paslēpta aiz rožu un rododendru krūmiem, un to ieskāva vairākas neglītas sekvojas. Priekšā, ielas pusē, atradās divvietīga garāža ar mūsdienīgiem plastmasas vārtiem, bet pati māja, šķiet, bija celta pagājušā gadsimta 30. gados. Balti spraišļoti logi ar slēgiem izbalējušā sarkanā tonī, glīts balkoniņš virs vidējā loga otrajā stāvā un divi arkveida logi mansardā. Patiesībā skaista ēka, taču līdzās sakoptajām apkaimes mājām tā izskatījās neomulīga un savā veidā noplukusi gluži kā tās īpašniece, kuru viņš vēl nesen bija uzskatījis par īstu lielpilsētas dāmu. Kad viņi reizēm sarunājās pa telefonu vēl naktī, viņš bija iztēlojies viņu elegantajā *Gründerzeit* villā Frankfurtē pie Grīneburgas parka, kur viņš bieži bija viesojies. Dīvaini, ka tik maz var zināt par cilvēku, ar kuru tik cieši sadarbojies divpadsmit gadus. Nekad šo divpadsmit gadu laikā viņš nebija bijis viņas mājā. Viņš neko nezināja par šo sievieti un viņas dzīvi, bet tā par viņu zināja visu, zināja par viņa bailēm un fantāzijām, par vēlmēm un vājībām. Par savu pirmo manuskriptu viņš bija saņēmis tikai noraidījumus no vairāk nekā trīsdesmit izdevējiem. Un tieši viņa bija pamanījusi šī manuskripta kvalitāti. Viņa bija viņu atklājusi un padarījusi par Vinteršaida izdevniecības autoru – gods, kas tiek piešķirts tikai retajam no labākajiem rakstniekiem, – un, bez šaubām, bija kļuvusi par svarīgāko ar viņu garīgi saistīto personu visus šos gadus pēc tam, kad bija izjukusi viņa laulība. Viņi bieži diskutēja par viņa literārajiem tēliem tā, it kā runa būtu par reāliem cilvēkiem; kopā viņi bija uzlabojuši viņa tekstus, atsevišķus teikumus un frāzes, līdz bija apmierināti. Viņa bija to uzmundrinājusi un iedrošinājusi, kad viņš bija iestrēdzis ar rakstīšanu un gribēja atkal un atkal visu izmest. Tieši viņa pirms divpadsmit gadiem viņam piezvanīja, lai pavēstītu neticamo ziņu, ka viņa debijas romāns “Dūnu maigums” uzreiz iekļuvis bestselleru sarakstā. Viņš atcerējās, it kā tas būtu noticis tikai vakar, cik šaubīgs un vienlaikus ārkārtīgi laimīgs viņš bija sēdējis savā mazajā virtuvē pie galda, klāta ar sakaltušu šķidrumu riņķiem un apdegumu caurumiem, pie kura bija uzrakstīts “Dūnu maigums”.

Daudz svarīgāka par pārdošanas rādītājiem viņam bija atzinība, ko beidzot bija saņēmusi viņa grāmata. Viņš nekad neaizmirsīs šo vienu viņas telefona zvanu, lai gan turpmākajos gados viņa bija sūtījusi desmitiem brīnišķīgu ziņu. Pirmā vieta bestselleru sarakstā. Vācijas grāmatu balva. Bīhnera balva. Filmēšanas iespējas. Licencēta pārdošana divdesmit četrās valstīs. Entuziasma pilnas atsauksmes laikrakstu un žurnālu izklaidēs sadaļās. Viņš bija sarīkojis neskaitāmus lasījumus: sākumā – mazās grāmatnīcās, vēlāk – lielākajās zālēs. Intervijas. Sarunu šovi. Frankfurtes grāmatu gadatirgū viņa izdevniecības stendu rotāja plakāts, lielāks par cilvēka augumu, ar viņa attēlu. Viņš bija kļuvis par vācu literatūras zvaigzni. Desmit gadu laikā viņš bija uzrakstījis septiņas grāmatas ar tādu vieglumu, kas ļāva ticēt, ka tas turpināsies mūžīgi. Bet pēc “Upes kreisā krasta” tas bija beidzies. Pēkšņi viņa prātā un dvēselē bija iestājies pilnīgs tukšums. Ar pieaugošu izmisumu viņš mēnešiem ilgi bija skatījis uz mirgojošo kursoru baltajā ekrānā, bija uzrakstījis desmit piecpadsmit neveiksmīgus sākumus un beidzot bija spiests sev atzīt, ka viņam vienkārši vairs nav, ko stāstīt. Viņam nebija ne mazākās nojausmas, par ko vēl rakstīt.

Sākumā visi bija pacietīgi. Neviens viņu neskubināja, jo nopietns rakstnieks grāmatas taču neražo uz konveijera. Izdevējs joprojām sūtīja viņam šampanieti dzimšanas dienā un Ziemassvētkos, viņš joprojām tika aicināts uz leģendārajiem vakariem pie kamīna izdevniecības villā un devās ienesīgās lasījumu tūrēs. Taču naktīs viņš nespēja gulēt. Šķita, ka sapnis par rakstnieka profesiju ir izsapņots, un, redzot, cik biedējoši strauji tukšojas bankas konts un kā bestselleri kļūst par atkārtotiem izdevumiem – kādu dienu viņš, sev par šausmām, lielveikalā uz izpārdošanas galda pat bija atradis grāmatu “Spalva” un “Monētas mešana” eksemplārus –, viņš saprata, ka drīzumā atkal būs jāmeklē maizes darbs, un šī doma izraisīja panikas lēkmes. Kāda sakāve! Kāda lejupslīde!

Taču, pateicoties sievietei, kura dzīvoja mājā ar sarkanajiem slēģiem un sekvojām dārzā, viss nebeidzās tik slikti, jo viņa zināja, kā atrisināt radušos dilemmu. Viņa bija izrakusi šo sen aizmirsto

noveli, un viņš to pārvērtā par “Vienkājaino dzēvi”. Sākumā tas nešķīta patīkami, taču drīz vien viņš saprata, ka stāsts ir ar viņa nepārprotamu rokrakstu, pat ja iedvesma nākusi no cita autora darba. Romāns tika izdots uz Leipcigas grāmatu gadatirgu martā un no nulltās vietas uzšāvās uz pirmo bestselleru sarakstā. Gan kritiķiem, gan lasītājiem tas patika, honorāri pieauga, panikas lēkmes bija beigušās. Viņš bija ieguvis atelpu un iedomājies, ka vismaz uz dažiem gadiem ir nodrošinājis sev dzīvi vienas no Vācijas lasītāko literāro personību statusā. Izdevniecība bija apmierināta, viņa aģents bija laimīgs, grāmattirgotāji, kritiķi un lasītāji priecājās. Un tad kā pērkons no skaidrām debesīm... šīs!

Aiz loga mājas augšstāvā viņš pamanīja kustību. Tātad viņa bija mājās, sieviete, kuru viņš bija apbrīnojis, pat mīlējis, bet tagad no sirds ienīda. Viņš dziļi ievilkā elpu, sakopojā visu drosmi un nopiedā zvana pogu. Nekas nenotikā. Rododendrā ķīvējās divi melnie meža strazdi. Ik pa brīdim pa galveno ceļu garām pabrauca kādā mašīna. No apkārtējiem dārziem skanēja balsis, reizēm smieklī, kāds kaut kur kaut ko grīlēja. Ielas pretējā pusē pastaigājās vīrietis ar suni, bet viņš tam nepievērsa uzmanību.

Viņš vilcinoties stāvēja žoga priekšā, īsu brīdi apsverot domu padoties. Bet nē! Nevarēja taču tagad vienkārši ieraut asti un braukt atpakaļ, neko nepanācis, galu galā uz spēles bija likta viņa eksistence, labā reputācija, uzticamība. Šīs sievietes dēļ viņa dzīve bija sagrauta, un viņš vēlējās uzzināt, kāpēc viņa bez brīdinājuma bija to atmaskojusi kā plāgiatoru un tādējādi iznīcinājusi visu, ko viņi kopā bija sasnieguši. Ar trīcošiem ceļgaliem viņš pārrāpās pāri žogam vietā, kas no ielas nebija redzama, un aņņēmīgi devās pāri apsūņojušajam zālienam mājas virzienā.

1. diena

Ceturtdiena, 2018. gada 6. septembris

– MUMS PĒC DESMIT MINŪTĒM JĀIZBRAUC. – Galvenais kriminālinspektors Olivers fon Bodenšteins pasniedza meitai brokastu kasti ar skolas sviestmaizēm un ielika griešanas dēlīti izlietnē.

– Man ātri jāuzkāpj augšā paņemt savu gleznu mākslas stundai, – teica Sofija. – Kas ir uz sviestmaizēm?

– Pastrami un vistas krūtiņa, – atbildēja Bodenšteins, kurš skolas sviestmaizū pagatavošanu bija padarījis par tēva un meitas attiecību rīta rituāla stingru sastāvdaļu. Patiesībā Sofija dzīvoja kopā ar māti, ja vien tā nebija kādā kinoekspedīcijā, un tikai katru otro nedēļas nogali pavadīja pie viņa. Taču Kosimas slimības dēļ meita bija pilnībā pārcēlusies pie viņiem, jo nebija zināms, kad viņa bijusī sieva atkal varēs atstāt slimnīcu.

– Sviests un gaļa ir ļoti neveselīgi un kaitīgi klimatam, – komentēja Bodenšteina audžumeita Grēta, kas tupēja pie brokastgaldā notraipītā pidžamā, ēda brokastu pārslas un skatījās viedtālrunī. – Starp citu, vēzi var iegūt arī no tā, ne tikai no smēķēšanas.

Sofija nobālēja un satraukta paskatījās uz tēvu.

– Ak vai, es tiešām tikai kļūdas pēc pateicu vārdu ar V! – Grēta aizlika roku priekšā mutei un satriekta pasmaidīja, bet viņas acīs spīdēja tīrs ļaunums. – Man ļoti žēl.

– Paņem savu gleznu, Sofij! – Bodenšteins juta, kā viņam paātrinās pulss. Viņš bija atradinājies reaģēt uz Karolīnes astoņpadsmitgadīgās meitas nemitīgajām provokācijām, jo tas neizbēgami noveda pie strīda ar viņas māti, kura principā nostājās meitas pusē un attaisnoja katru tās nekaunību un slikto uzvedību. Grēta, protams,

to lieliski apzinājās un pilnībā izmantoja. Jau no pirmās dienas tā viņu bija sagaidījusi ar atklātu noraidījumu un greizsirdību; viņa bija centusies darīt visu, lai Bodenšteinu atkal izstumtu no mātes dzīves, reizēm spēdama būt gluži šokējoši rūdīta viltnece. Viņš vairs nedrīkstēja no rītiem pie brokastgalda lasīt avīzi, jo Grēta apgalvoja, ka nevarot paelpot no tipogrāfijas krāsas izgarojumiem. Līdzīgi arī klasiskā mūzika bija nonākusi šajā statusā, tāpēc ka tā Grētai izraisīja kliegšanas lēkmes, jo it kā atgādinot par vecmāmiņu. Un, kopš Sofija dzīvoja kopā ar viņiem, gandrīz deviņpadsmit gadus vecā meitene uzstāja, ka gulēs uz matrača blakus mātes gultai, jo citādi viņu mokot murgi. Ja neskaita dažus mēnešus, ko meitene bija pavadījusi internātskolā, piecu gadu laikā nekas nebija uzlabojies, drīzāk pasliktinājies, un viņu ģimenes dzīve bija nemitīga “olu deļa”*.

– Tas man nejausi paspruka. – Grēta laiski uzsmaidīja Bodenšteinam un savirpināja taukainos matus mezglā pie kakla.

– Protams. Pilnīgi nejausi, – viņš ironiski atbildēja, liekot netīros traukus trauku mazgājamā mašīnā. Viņš ienīda šos strīdus. Viņam nepatika, ka nevar izteikt savu viedokli šai nekrietnajai jaunajai sievietei, nepakļaujot briesmām savu laulību. Taču visvairāk Bodenšteinu uztrauca tas, ka nevar nodrošināt savai divpadsmitgadīgajai meitai mierīgu ģimenes dzīvi, īpaši tagad, kad Kosima bija tik smagi slima un Sofijai vairāk par visu vajadzēja drošību un harmoniju.

– Vai tad tā nav taisnība? – Grēta pacēla balsi. – Tikai tāpēc, ka tavai bijušajai ir vēzis, man tagad nav atļauts šeit teikt patiesību, vai kā?

Bodenšteins pie sevis noskaitīja līdz desmit.

– Ei, vai es kādreiz saņemšu atbildi?

Sofija atgriezās virtuvē, rokās turot akvareli, pie kura bija strādājusi veselu nedēļu un ar kuru ļoti lepojās. No viņa meita bija mantojusi biezus, tumšos matus, bet no mātes – zaļās acis un graciozo figūru. Grēta, kura pēdējos gados bija krietni pieņēmusies svarā, par to īpaši apskauda savu pūsmāsu.

---

* Ļoti piesardzīga, bieži vien apgrūtinoša uzvedība.

– Kas *tas* ir? – Grēta nicīgi iesmējās. – Ir bērndārznieki, kuri to varētu uzzīmēt labāk.

– Protams. Tev jau ir pieredze ar bērnodārza bērniem, – Sofija augstprātīgi laipni atbildēja, pirms Bodenšteins paguva kaut ko pateikt. – Cik ilgi tu nostrādāji bērnodārzā? Vienu dienu? Vai pat divas?

– Aizveries, stulbā govs! – Grēta dusmās piesarka.

Sliktas sociālās uzvedības un neapmierinošu sekmju dēļ viņa bija izslēgta no vairākām skolām, pagājušajā vasarā pat no internātskolas, kas specializējās grūti audzināmu un nesekmīgu skolēnu izglītošanā. Pēc tam kad Grēta divas reizes bija atstāta uz otru gadu ģimnāzijas 10. klases ievada posmā un vairs nevarēja kārtot gala pārbaudījumus, viņa bija bez mācekļa vietas un nodarbošanās. Tēvs bija atradis meitai prakses vietu kādā bērnodārzā Bādzodenē, taču jau pēc vienas dienas Grēta paziņoja, ka viņai ir alerģija pret linoleja grīdu un vispār bērnu kliegšana viņai izraisa migrēnu. Viņa bija pilnībā zaudējusi interesi par savu zirgu, ko vecāki bija nopirkuši neilgi pēc briesmīgā incidenta, un Karolīne katru mēnesi maksāja pārmērīgu summu, lai ar to nodarbotos citi cilvēki.

Virtuvē ienāca Karolīne. Dzeltenā vasaras kleita un zeltainās siksnīņu sandales izcēla viņas slaido figūru un iedegumu, spožos tumšos matos viņa bija sakārtojusi mezglā pie kakla. Agrāk Bodenšteins viņai būtu veltījis komplimentus un pretī saņēmis mīļu skūpstu. Taču šodien viņš pamanīja tikai sievas saspringto apakšzokli, sakniebtās lūpas un nikno skatienu, kas pārslidēja pāri, it kā viņš būtu neredzams.

– Jūs esat tik ļauni! – Grēta iesaucās, un viņai no acīm kā pēc komandas izšļācās asaras.

– Kas te atkal notiek? – Karolīne aizkaitināta jautāja.

– Tavs *vīrs* padara mani par muļķi! – Grēta raudulīgā balsī iesaucās.

– Bet tētis neko tādu nav... – sašutusi iesāka Sofija, taču Grēta viņu pārtrauca.

– Jūs esat pret mani tik *ļaudi*! Jūs vienmēr par mani smeجاتies, jo esmu kļuvusi tik *resna*.

– Tā taču nemaz nav taisnība, – iebilda Sofija, apmulsusi par šiem bezkaunīgajiem meliem. Meitenei piemita asa taisnīguma izjūta, un viņa atšķirībā no tēva nevairījās no konfrontācijas, pat ja vieglāk bija Grētai neiebilst, lai nedotu iemeslu kārtējai dusmu lēkmei.

– Tā ir gan! Vai tu domā, ka es esmu akla un neredzu, kā jūs lūrat uz mani un ņirdzat? – Kā vienmēr, kad Grēta saprata, ka ir kļūdijusies, viņai sākās histērijas lēkme.

– Neuztraucies, Grietukiņ! – Karolīne mēģināja viņu nomierināt un grasījās apskaut savu pieaugušo meitu, bet tā rupji atgrūda māti. *Grietukiņ!* Bodenšteins sāka iekšēji vārīties. Tas muļķīgais mīļvārdiņš un padevīgais tonis, kādā Karolīne to izrunāja! Taču Grēta bija Karolīnes Ahilleja papēdis. Viņa joprojām jutās vainīga, jo uzskatīja, ka savas profesijas dēļ agrāk ir atstājusi meitu novārtā. Bodenšteins gadiem ilgi bija centies pārliecināt sievu saņemt psiholoģisko palīdzību, jo patiesā problēma, viņaprāt, bija trauma, kuru māte un meita bija guvušas pirms sešiem gadiem un kuras smagumu arī viņš ilgi nebija novērtējis. Grēta, kurai tolaik bija trīspadsmit gadi, stāvēja blakus vecmāmiņai, kad snaiperis to nošāva caur virtuves logu, un Karolīne bija ne tikai redzējusi šausmīgi sakropļoto mātes ķermeni, bet arī piedzīvojusi to, kā viņas tēvs, cienījams sirds ķirurgs, tika notiesāts uz daudziem gadiem cietumā. Bodenšteins tolaik bija snaipera lietas galvenais izmeklētājs, un viņam bieži šķita, ka šie briesmīgie notikumi atrodas starp viņiem kā mīnu lauks, kurā neviens no abiem neuzdrošinājās ieiet. Grēta bija nomocījusi vairākus terapeitus, taču, izņemot Bodenšteinu, neviens nekad nebija nopietni mēģinājis viņai noteikt robežas. Tikai pēc tam, kad Karolīne viņam nepārprotami lika saprast, ka Grētas audzināšana nav viņa, bet tikai viņas darīšana, Bodenšteins padevās un atteicās no tās. Sirdsapziņas pārmetumu mācta un bailēs no meitas nevaldāmājam dusmu lēkmēm Karolīne nevis pacieta konfliktus, bet vienmēr piekāpās Grētai, un tagad rezultāts bija šāds: dzīve uz pirkstgaliem narcistiskas astoņpadsmitgadnieces pakļautībā.

– Es vairs neļaušu šim te sevi apvainot! – Grēta spiedza, apsūdzot norādīt uz Bodenšteinu ar rādītājpirkstu. – Es pārceļos pie tēta! Šodien!

Bodenšteins tikai nopūtās. Tie bija tukši draudi. Grēta vairs nebija gaidīta tēva ģimenē, jo pret savu pamāti viņa izturējās tikpat nekaunīgi.

– Es tevi *ienīstu!* – Grēta nošņāca viņa virzienā un izskrēja no virtuves. – Es jūs visus ienīstu!

– Kāpēc jums vienmēr viņa jākaitina? – Karolīne pārmeta Bodenšteinam un Sofijai. – Šobrīd viņai tiešām nav viegli.

– Arī man šobrīd nav viegli, – atcirta Sofija. – Manai mātei ir *vēzis*, ja esi to aizmirsusi.

Augšstāvā noklikšķēja durvju slēdzene, un pēc dažām sekundēm mājā iedārdējās skaļa mūzika.

– Kā es varētu *to* aizmirst? – ar rūgtumu balsī atbildēja Karolīne, pievēršot mocekļa skatienu Bodenšteinam. – Tavs tēvs ar viņu pavada vairāk laika nekā ar mani.

Pēc tam viņa novērsās un steidzās augšup pa kāpnēm, lai vēlreiz censtos nomierināt Grētu. Bodenšteins nolūkojās viņai nopakaļ un saprata, ka pēdējais teikums bija tas piliens, kas galu galā pārpildīja kausu.

– Braucam, – viņš teica Sofijai. Abi devās uz garāžu un iesēdās viņa *Porsche*. Ar šo automašīnu, kas bija viņa bijušās sievasmātes dāvana, Bodenšteins brauca tikai tad, kad nebija jādodas uz darbu. Viņa priekšniecei Nikolai Engelei nepatika, ka tā tiek novietota Reģionālās kriminālpolicijas darbinieku autostāvvietā. Pēc trim minūtēm viņš jau brauca pa Gagera loku pilsētas centra virzienā.

– Tas ir tik *antisociāli*, ka Grēta visu laiku melo un stāsta par tevi tik nepatīkamas lietas, bet Karolīne vienmēr viņai visā tic, – Sofija sadusmojās. – Viņa mammu sauc tikai par vēžinieci vai aknu vēža kundzi. Vai tiešām tā ir taisnība, ka ar aknu vēzi slimo tikai alkoholiķi?

Bodenšteins tik cieši saņņaudza stūresratu, ka pirkstu kauliņi kļuva balti. Viņš bija neatlaidīgi lūdzis Karolīnei pagaidām nestāstīt

Sofijai sīkumus par Kosimas slimību, taču viņa acīmredzot bija visu uz karstām pēdām izklāstījusi meitai, kurai savukārt nebija lielāka prieka kā iebāzt to degunā Sofijai.

– Mamma slimībai nav nekādas saistības ar alkoholu, – viņš paskaidroja, cenšoties izklausīties pēc iespējas lietišķāks. – Vienā no saviem ceļojumiem pirms daudziem gadiem viņa saslima ar hepatītu, un ārstiem ir aizdomas, ka aknu šūnu vēzis ir šīs infekcijas vēlīnas sekas.

– Vai mamma nomirs?

– Es tā nedomāju, – viņš atbildēja. – Ārsti dara visu iespējamo, lai palīdzētu viņai ātri izvesēloties.

– Hm. – Sofija uzmeta viņam ašu skatienu. – Grēta man teica: ja mamma nomirs, mums nebūs naudas, jo tu esi tikai policists un gandrīz neko nenopelni.

– Kā, lūdzu? – Bodenšteins neticīgi paskatījās uz meitu.

– Un viņa saka: ja es nedarīšot viņai pa prātam, viņa parūpēšoties, lai viņas māte mūs izmet ārā, jo šī tomēr ir viņas māja, nevis tava. Vai tā ir taisnība, tēti? Vai mums būs jāpārvācas uz dzīvokli daudzstāvu dzīvojamā mājā?

Bodenšteinam tas bija kā zibens spēriens no skaidrām debesīm un kādu brīdi šķita, ka pārplīsīs sirds.

– Nē, tas mums nebūs jādara, – viņš nomierināja Sofiju.

– Es ienīstu Grētu, – viņa meita sacīja ar visu savu divpadsmitgadnieces dedzību. – Es vēlētos, lai man nekad mūžā viņa vairs nebūtu jāredz.

Es arī, nodomāja Bodenšteins. O jā, es arī!

Viņš ieslēdza pagrieziena rādītāju un apstājās stāvlaukumā pie skolas. Sofija, kas parasti nebija tendēta uz publisku simpātiju izrādīšanu, apķērās viņam ap kaklu un noskūpstīja uz vaiga.

– Es tevi mīlu, tēti!

– Arī es tevi mīlu, mazā, – viņš atbildēja.

– Vai tu vari nodot mammai manu gleznu, kad aizbrauksi pie viņas? – Sofija atrasisījās no apskāviena un pamirkšķināja viņam.

– Vai tev tā nav vajadzīga mākslas stundai?

– Nē. – Viņa pasmaidīja. – Pagājušajā nedēļā es par to jau saņēmu vieninieku*. Tikai Grētai es to neteicu.

– Tu nu gan esi viltniece! – Bodenšteins pasmaidīja. – Es to aiznesīšu mammai. Viņa par to ļoti priecāsies.

Sofija izkāpa no auto, pārmeta mugursomu pār plecu, vēlreiz viņam uzsmaidīja un tad nozuda skolēnu straumē.

Bodenšteins iekārtojās atpakaļ satiksmes plūsmā, ignorējot neatlaidīgo mobilā telefona zvana signālu. Karolīne mēģināja ar viņu sazināties, iespējams, lai atvainotos, bet viņš jau bija noguris no vienas un tās pašas vecās spēles. Strīdiem, apmelojumiem un pārmetumiem sekoja nožēla un asaru pilni solījumi mīlestības vārdā vairs neļaut Grētai nostāties starp viņiem. Bet nepagāja ne trīs dienas, un teātris sākās no jauna. Bodenšteins uz īsu brīdi apsvēra domu atbildēt uz telefona zvānu un pastāstīt Karolīnei to, ko Sofija viņam nupat kā bija teikusi, bet tad pārdomāja. Viņš izvērtēja visu savu dzīvi, un atziņa nebija iepriecinoša: viņš atkal bija kļuvis par savu ilūziju upuri. Jau pašā sākumā viņa un Karolīnes attiecības bija sarežģītas un trauslas, un viņš pats nezināja, kāpēc atkal un atkal pieļauj vienas un tās pašas kļūdas, nevis mācās no tām. Viņš vairs nevarēja ignorēt faktu, ka pusmūžā atrodas pie savas otrās laulības lauskām. Stāvot pie luksofora sarkanās gaismas, Bodenšteins ieraudzīja, ka Karolīne viņam jau nosūtījusi divas balss ziņas un piecas īsziņas, kam dienas gaitā sekos vēl virkne citu ziņu un zvānu, ja vien viņš kādā brīdī nepadosies. Taču šoreiz viņš to nedarīs. Viņš nelasīs un neklausīsies nevienu no viņas ziņojumiem, jo jau tāpat bija skaidrs, ko viņa teiks un rakstīs un ka tas neko nemainīs.

* * *

Galvenā inspektore Pia Zandere abus brīvi skraidošos veimāriešus pamanīja jau iztālēm atpakaļceļā no savas rīta pastaigas ar suni pa Zisengrindheni, gleznainu ieleju ar augļu dārzjiem un upīti virzienā uz autostāvvietu pie Zauerbornas.

---

* Vācijā atzīmes tiek izliktas pēc piecu ballu sistēmas. Vislabākais vērtējums ir 1.

– Tā tik vēl trūka, – viņa nomurmināja un saīsināja Beka pavadu, līdz tas bija tuvu viņai blakus. Malinuā šķirnes tēviņš arī bija pamānījies, ka abi viņa sugas biedri pļavas vidū pašlaik nokārto savas lielās darīšanas. Suņa ķermenis sastinga, spalva uz skausta saslējās, un viņš sāka rūkt.

– Mierā! – Pia jau nojauta, ka suņu saimniece, kas pastaigājās pa pļavas taku un runāja pa telefonu, nepaspēs savlaicīgi piesprādzēt pavadā savus mīluļus, pirms tie metīsies virsū Bekam.

– Vai jūs varētu savus suņus paņemt pavadā? – Pia iesaucās.

– Viņi neko nedara! – sieviete atkliedza no attāluma, nenoņemot no auss mobilo telefonu.

– Bet mans suns dara! – Pia atbildēja, satverot Beka kaklasiksnu, jo, lai gan patiesībā labsirdīgs un sabiedrīks, viņš necieta, kad citi suņi skrien virsū, lēkā un uzmācas. Arī veimārieši bija pamanījuši Beku un uzbruka viņam, fokusējušies kā divas tuva darbības rādiusa raķetes. Divi pret vienu, turklāt tas viens bija neizdevīgākā situācijā, jo bija piesiets pavadā. Tūlīt sākās mežonīgs kautiņš. Neraugoties uz visu savu labsirdību, Beks tomēr bija ārkārtīgi pašapzinīgs un aizstāvēties spējīgs suns, kurš neparko negribēja paciest pārestību, un dažu sekunžu laikā viņš jau turēja aiz rīkles veimārieti numur viens, kas bija lielāks un smagāks par viņu pašu.

– Edij! Billij! Šurp! – tagad beidzot iespiedzās sieviete. Vicinot rokas, viņa klupdama krizdama skrēja pa garo zāli, bet suņi ignorēja viņas kliegšanu un svilpšanu.

– Dariet taču kaut ko! – sieviete dusmīgi kļiedza uz Piu. – Jūsu suns sakož manējo līdz nāvei!

– Dariet kaut ko pati! – nikni atcirta Pia. Viņa negrasījās ar kailām rokām izšķirt suņus. – Mans suns ir pavadā, bet jūsējais ne.

Kad Beks bija iekampis tam ausī, veimārietim numur divi mežs šķīta daudz interesantāks nekā cīņa ar pārāku pretinieku, un viņš aizskrēja pamežā. Numur viens smilkstēdams noietās uz muguras, un Beks viņu nekavējoties atlaida.

– Es par jums ziņošu! Tas jums dārgi maksās! – Sieviete pacēla mobilo telefonu un nofotografēja Piu. – Un šis ir pierādījums!

– Ja tas jums sagādā prieku. – Pia paraustīja plecus. – Es varu jums iedot arī savu tālruņa numuru.

– Šādam agresīvam sunim jāliek uzpurnis, – kurnēja blondīne.

– Mans suns nav agresīvs. Viņš aizstāvējās. Ja jūs savus suņus turētu pie pavadas vai kontrolētu, nekas nebūtu noticis, – asi atcirta Pia.

– Maniem suņiem vajag izskrieties. – Gaišmatainā sieviete, tipiska četrdesmitgadīga Taunusa “kūka” ar boba frizūru un neapmierinātu seju, pārbaudīja suņa kažoku, meklējot ievainojumus. – Šeit! Asinis! Jūsu krancis viņu sakoda!

– Tā ir jūsu vaina, – Pia atbildēja. – Starp citu, šī ieleja ir floras un faunas izplatības areāls. Dabas liegums. Priekšā ir zīme, kas vēsta, ka suņiem jābūt pavadā, lai pasargātu savvaļas dzīvniekus.

Beks noskurinājās un uzvaras apziņā pakārpījās ar pakaļkājām. Veimāriešu saimniece nomurmināja kaut ko, kas izklausījās pēc “stulbā slampa”, un nicīgi nošņācās. Jebkura diskusija būtu velti tērēts laiks, tāpēc Pia devās tālāk.

– Labi paveikts, Bek, – viņa uzslavēja savu suni. – Neļauj sev darīt pāri.

Kad viņa bija apmēram piecdesmit metru attālumā, Taunusa “kūka” nokliedza viņai pakaļ kādu vulgāru vārdu, kas noteikti atbilda likuma par personas goda un cieņas aizskaršanu pārkāpumam. Pia nereagēja, lai gan uz īsu brīdi ļāvās fantāzijai, ka varētu atlaist Beku no pavadas un uzrīdīt dāmītei.

Pagājušajā rudenī viņa bija paņēmusi trīs mēnešu atvaļinājumu, lai pavadītu laiku kopā ar savu māsu Kimu un viņas meitu Fionu, kuras abas bija nonākušas psihopātiska sērijveida slepkavas gūstā. Taču Kima atkal bija metusies bēgt, kā viņa to darīja vienmēr, kad dzīvē sastapās ar grūtībām. Viņa bija pieņēmusi profilētāja doktora Deivida Hārdinga darba piedāvājumu ASV. Fiona pēc tam vīlusies atgriezās Cīrihē, un Pia bija izmantojusi brīvo laiku, lai kopā ar Beku policijas akadēmijā Milheimā izietu aizsargsuņa apmācības kursu, ko gaiši brūnais malinuā absolvēja ar izciliem rezultātiem. Iepriekšējais saimnieks viņu bija turējis tikai savā lielajā īpašumā un mājā.

Pēc Teodora Reifenrāta nāves pagājušā gada pavasarī viņa kaimiņi bija vēlējušies ņemt suni pie sevis, taču izrādījās, ka vienam no bērniem ir spēcīga alerģija pret suņu spalvām. Pia ilgi nevilcinājās un adoptēja suni, lai tas nebūtu jānogādā dzīvnieku patversmē. Kopš tā laika viņa atkal bija laimīga, jo dzīve bez suņa viņai šķita savā ziņā tukša. Rīta pastaiga pirms dežūras bija lielisks dienas sākums, un regulāra fiziskā slodze nāca par labu arī viņai pašai. Krimināldirektore doktore Nikola Engele pati personīgi bija devusi Piai atļauju ņemt Beku līdzī uz darbu. Šis suns Hofheimas Reģionālajā kriminālpolicijā bija leģendārs, jo bija uzvedis viņu uz kāda sērīveida slepkavas pēdām. Viņas kolēģi 11. nodaļā bija sajūsmā par četrkājaino papildinājumu, un Beks, būdams vienkāršs un ēdelīgs, īpaši bija ieslēdzis savā suņa sirdī Pias kolēģi Kaiju Ostermanu, kura rakstāmgalda atvilktnēs vienmēr bija paglabāts kaut kas ēdams, ar ko viņš labprāt dalījās ar Beku.

Viņa bija sasniegusi autostāvvietu pie sporta kompleksa Zauerbornā. Bez viņas oranžā *Mini* kabrioleta tur bija tikai vēl viena mašīna – melns apvidus automobilis. Pia nofotografēja numurzīmi, lika Bekam nolēkt pasažiera sēdekļa kāju zonā un apsēdās pie stūres. Viņa atvēra jumtu un izbaudīja vēso vēju. Gaiss joprojām bija spirts, bet zilās debesis – bez neviena mākoņa, un radio laika ziņas solīja vēl vienu sausu vasaras beigu dienu ar, iespējams, sezonai atkal neraksturīgi augstu gaisa temperatūru. Pēc pēdējo mēnešu ilgstošā karstuma viļņa un neierastā sausuma parasti jaukā Priekštaunusa ainava ar tās sulīgi zaļajām pļavām un augļu dārziem, mazajiem strautiem un dziļiem, ēnainiem mežiem atgādināja saulē izdegušo Andalūzijas iekšzemi. Visa Eiropa jau mēnešiem ilgi vaidēja no rekordliela karstuma, un pagājušās nedēļas nogales spēcīgās pērkona lietusgāzes bija tikai uz īsu brīdi atvēsinājušas gaisu. Dziļurbumu akas un cisternas visur bija tukšas, un gruntsūdens līmenis bija nokritis tik krasi, ka daži Taunusa reģiona ciemati ugunsdzēsējiem bija jāapgādā ar dzeramo ūdeni. Īsas pērkona lietusgāzes to nemainīja.

– ... no jūnija līdz augustam jau ir bijušas 75 vasaras dienas ar vismaz 25 grādu un vairāk nekā 20 dienas ar vismaz 30 grādu

karstumū, – atkal paziņoja raidījumu vadītājs, it kā, izņemot karstuma rekordus un Donaldu Trampu, nebūtu nekā cita, par ko ziņot. – Kopš laikpistākļu uzskaites sākuma 1881. gadā nekad nav reģistrētas šādas temperatūras...

Pia brauca pa Eihvalda ceļu un slimnīcas priekšā iegriezās Kronbergera ielā. Vakar starp Kristofu un viņu bija izcēlušās nesaskaņas, un līdz pat šim rītam, kad viņš aizbrauca uz Eiropas zoodārzu un akvāriju asociācijas sanāksmi, abi vēl nebija samierinājušies. Tā kā Kristofs varēja būt tikpat spītīgs kā viņa, Pia necerēja saņemt kādu ziņu līdz sestdienai, kad viņš atgriezīsies. Un viņa negrasījās piekāpties, jo īpaši tāpēc, ka strīda iemesls bija pilnīgi muļķīgs. Kristofs bija greizsirdīgs uz Pias bijušo vīru Heningu Kirhofu, Frankfurtes Tiesu medicīnas institūta vadītāju. Henings bija uzrakstījis otro kriminālromānu pēc tam, kad viņa pirmais romāns iepriekšējā rudenī pārsteidzoši guva lielus panākumus. Galvenie varoņi – Frankfurtes tiesu mediķis un viņa bijusī sieva, galvenā kriminālinspektore, – izmeklēja lietu, kurai bija reāls fons, un šis fikcijas un realitātes apvienojums fascinēja ne tikai lasītājus, bet arī presi. Un Heningam nebija nekādu iebildumu pret sava romāna “Nemīlēta sievietē” popularizēšanu. Viņš bija labprāt piedalījies lasījumos un sniedzis intervijas, un, pateicoties kādas enerģiskas doktorantūras studentes atbalstam, pēkšņi bija parādījies sociālajos tīklos *Facebook*, *Instagram*, *You Tube* un pat izveidojis savu tīmekļa vietni internetā. Kad īsi pirms Ziemassvētkiem grāmata bija ierindojusies pirmajā vietā kabatas formāta bestselleru sarakstā un kļuvusi par visvairāk pasūtīto novembra mēneša grāmatu *Amazon* veikalā, to bija pamanījuši televīzijas kanāli, un viņš tika aicināts uz visiem svarīgākajiem Vācijas sarunu šoviem, kas vēlējās dabūt kameras priekšā reālu tiesu mediķi, turklāt vēl viņa drūmajā ģīdē pazīstamu zvaigzni.

“Tavs bijušais ir kļuvis par profesoru Berni!” Kristofs toreiz pajokoja. Tagad bija gatavs romāna turpinājums, un drīzumā – līdz Frankfurtes grāmatu gadatirgum oktobra sākumā – tam jābūt publicētam. Pirms dažiem mēnešiem Henings it kā starp citu pajautāja Kristofam, vai viņš drīkstētu padarīt Opela zoodārzu Kronbergā,

kura direktors Kristofs bija ilgus gadus, par vienu no sava kriminālromāna darbības vietām un izmantot zooloģiskā dārza direktora tēlu kā otrā plāna varoni. Kristofs, kurš toreiz to neuztvēra pārāk nopietni, bija devis viņam atļauju un uzreiz par to aizmirsis. Kad Henings pirms trim dienām bija nosūtījis Piai "Slepkavības draugu" sleju novilkumu PDF formātā, Kristofs to izlasīja pirmais. Nepārprotamās paralēles ar īsto slepkavības lietu, kuras izmeklēšanas laikā viņi toreiz bija satikušies, sākumā viņu uzjautrināja, taču smieklī drīz vien pārgāja, un tagad viņš bija nikns kā pūķis.

Pias telefons ar melodisku zvanu no brīvroku sistēmas atgādināja par sevi tieši tajā brīdī, kad viņa iegriezās Heinriha Heines ielā.

– Zandere, – viņa atbildēja.

– Labrīt, Pia. – Tas bija Henings, kurš it kā būtu nojautis, ka viņa tikko bija domājusi par viņu.

– Sveiks, Hening, – viņa teica vēsā tonī. – Paldies, ka tu beidzot man piezvanīji. Es tiešām esmu uz tevi dusmīga.

– Kāpēc gan? – Viņš izklausījās pārsteigts.

– Man ir pamatīgs krahs ar Kristofu tavas jaunās grāmatas dēļ, – Pia sacīja. – Viņš to izlasīja un ir gandrīz zaudējis kontroli pār sevi.

– Pagaidi mirkli! – Henings iesaucās. – Es lūdzu viņam atļauju. Un varonim taču viss izdodas labi. Inspektori beigās dabū tieši zvērudārza direktors.

– Beidz tēlot muļķi, Hening! – Pia bija aizkaitināta. – Grāmatā inspektorei ir sekss ar savu bijušo. Vai tas bija vajadzīgs?

– Tad viņai vēl nav nekā ar zvērudārza direktoru. – Henings izklausījās uzjautrināts. – Turklāt vēlāk viņa pieņēma savu bijušo nozieguma vietā kopā ar prokurori.

– Ja nevēlies apdraudēt manu laulību, vismaz nomaini veltījumu, – Pia teica. – *Veltīts Piai* – ar to pilnīgi pietiek. *Ar mīlestību* – tas ir kompromitējoši.

– Tu tā domā? Labi, es paskatīšos, vai varu vēl kaut ko darīt. Tomēr slejas jau ir apstiprinātas drukāšanai, – Henings atbildēja. – Bet kāpēc es patiesībā zvanu: vai tu varētu aizbraukt uz Bādzodeni? Man nupat zvanīja Marija, ē... es gribēju teikt, Haušildes kundze, ē... mana aģente. Man šķiet, ka tu viņu pazīsti, vai ne?

– Protams, es viņu pazīstu. Es iepazinos ar viņu tavas pēdējās grāmatas prezentācijā. – Pia brīnījās par stostīšanos, kas viņas bijušajam vīram bija pilnīgi neraksturīga, un viņai ne pirmo reizi ienāca prātā, ka starp Heningu un šo sievieti, kas viņu bija pamudinājusi krietnā pusmūžā mainīt iesākto dzīves ceļu un uzdrīkstēties darīt ko pavisam jaunu, proti, uzrakstīt kriminālromānu, kaut kas notiek. Pia jau bija pamanījusi, cik ļoti Henings kopš tā laika ir mainījies, it kā sarkastiskā mizantropa loma viņam nekad nebūtu īsti bijusi pa prātam.

– Kas ar viņu noticis?

– Ar viņu... nekas. Man pēc brīža ir lekcija, un es nevaru no šejienes aiziet, tāpēc apsoliju, ka piezvanīšu tev.

– Un kāpēc? – Pia apstājās pie savas garāžas un ar tālvadības pulti pacēla vārtus.

– Viņa ir pie draudzenes mājas, jo neko nav dzirdējusi par viņu jau vairākas dienas un baidās, ka kaut kas varētu būt noticis, un ir pamanījusi asins traipus uz durvīm.

– Skaidrs. – Pia apspieda vēlmi pajautāt, vai tad, ja viņam būtu bijis laiks, viņš pats būtu braucis uz Priekštaunusu pusastoņos no rīta, lai noskaidrotu savas aģentes nenoteikto aizdomu būtību. – Nu labi, es aizbraukšu. Bet tikai ar vienu nosacījumu: tu liksi mainīt veltījuma tekstu.

– Es tūlīt piezvanīšu izdevniecībai un aprunāšos ar redaktori, – Henings dedzīgi solīja. – Goda vārds.

– Nu labi, – žēlsirdīgi sacīja Pia. – Es tik un tā vēl esmu mājās. Kur tieši man jābūt?

– Burgbergas iela 74, – Henings atbildēja. – Liels paldies, Pia. Tu mīļā!

Pia atkal nolaida garāžas vārtus un izbrauca atpakaļ uz ielas.

– Aizveries, Hening! – viņa atcirta un pārtrauca sarunu.

* * *

– Sveiks, Oliver. – Kad viņš ienāca Kosimas slimnīcas istabā, viņa precīgi pasmaidīja, taču tas bija tikai vājš atspulgs no viņas kādreiz

spožā smaida. Redzot viņu, Bodenšteinam uz brīdi aizžņaudzās elpa. Vēzis bija izdzēsis visu to dzirkstošo enerģiju un spēku, kas vienmēr izstaroja no Kosimas, un ķīmijterapija, šķiet, bija viņu pilnīgi pieveikusi. Šaurajā slimnīcas gultā gulēja vairs tikai čaula no tās sievietes, kāda viņa reiz bija. Visus savas pirmās laulības gadus viņš bija dzīvojis pastāvīgās bailēs, ka pēkšņi kļūs par atraitni un paliks viens ar diviem pusaugu bērniem. Ikreiz, kad Kosima devās kādā no savām piedzīvojumiem pilnajām kinoekspedīcijām, lai uzņemtu dokumentālās filmas visattālākajos pasaules nostūros, viņš naktīs slikti gulēja. Agrākos laikos, kad vēl nebija mobilo telefonu, dažkārt pagāja dienas, pat nedēļas, gaidot no viņas kādu dzīvības pazīmi, kamēr viņam bija jāprot līdzsvarot darbu un bērnu audzināšanu, un katrā no šīm negulētajām naktīm viņš bija zvērējis, ka nekad turpmāk neļaus Kosimai aizbraukt, jo vairs nespēja paciest pastāvīgās raizes par viņu. Bet, kad viņa atgriezās, nogurusi, bet entuziasmā starojoša un bērniem par prieku reizēm ar kādu pa ceļam nejauši atrastu suni vai kaķi, Bodenšteina bailes uz brīdi izgaiss nebūtībā. Viņš bija iemācījies būt apmierināts ar to, ka var viņu apskaut sveiku un veselu, līdz ilgas pēc tālēm un klejojumu alkas atkal guva virsroku un viņa ķērās pie nākamās filmas projekta.

Jau iemilēšanās periodā viņam bija skaidrs, ka brīvību mīlošā, temperamentīgā Kosima nekad nespēs ērti iejusties tādā sakārtotā un mazāk satraucošā dzīvē, kāda bija vajadzīga viņam, bet, tā kā Bodenšteins šo sievieti mīlēja, viņš vienmēr bija sakodis zobus un pieņēmis viņas ekspedīcijas, to dīvaino kino cilvēku kompāniju, kas bieži vien nedēļām ilgi apdzīvoja viņas māju, laiku, kuru viņa pavadīja montāžas telpās, un ceļojumus uz filmu festivāliem visā pasaulē. Taču viņas romāns ar krievu polārpētnieku un alpīnistu pirms desmit gadiem bija salauzis Bodenšteina sirdi, un viņam bija nepieciešams ilgs laiks, lai to piedotu. Tomēr viņš to bija izdarījis, lielā mērā arī bērnu dēļ, un viņu attiecības pēdējos gados bija labākas nekā jebkad laulības laikā.

– Sveika, Kosij! – viņš teica. – Kā tu jūties?